

BÁRDOS B. ARTHUR

Kérni – vagy nem kérni

„Egy kis független nyugalmat,
Melyben a dal megfoghatnak.”

Arany János

*Már nem is kérek többet. Hagyjatok.
És újjánőni mint a fű
zabolátlan, zöldre ményű
szála – nem tudok. Fölöttem lép el, tép-
desne cafatokká a ki-nyíró gépet...
Gazdája leleményes.
Bekapcsolja láthatatlanul.
S ha törvényt bontok emelt fővel – éles
nyisszantással megnyírbál az Úr.*

*Haladékok hiába kérek.
Csupán néhány évtizedes
az elmém
s mégis, lehántható átmenet
emberi történelmében
az atavisztikusan ocsmány kéreg.
Lényegem ősi és örök: halandó
a keret.*

*Nyugalmat kérek. Semmi mást.
S mint fák lombos pillái közt a fény,
napnyugtával kívánok illanékony,
villódzó látomást,
hadd hintáztasson a kialvó alkony
rezdülő ágán a remény.*

1991. szeptember 22.

Holdudvar

*Örökké ez a hold.
Mindenüvé elkísér az ég-
homlokzat felhőnyi szemöldöke
alól ez a sárgába oltott holt
tekintet, ez a kimeredt pupilla –,
alvajáró költőtől körül-
udvarolt
éjfél karóra-klisé az idők
felhorzsolts csuklóján meglapulva.*

Örökké ez a hold.
Kölcsön-fényt tükröző dísztányér
a sötétkék alkony rafináltan
előtűremlő abroszán.
S fölötté az éjszakába tolt
nemzetközi büfé csillag-
metszésű poharainak
hallatlan koccintása még az ember-
előtti csönd bugyraiból kiszűrve.
Merő metaforahabzsolás!
Szemfényvesztő hímezés a szecesszió
terítékén: kifeslik a divatból...

Örökké ez a hold.
Úrhajósok delejes, szinte
súlytalanná finomult léptei
nyomán, a porba préselt talpak
emlékét karbantartó támpont.
Holnapra mélyrecövekelt fém-
lábakon forgó laboratóriumok
üveg-hajszáleres koponyája.

Örökké ez a hold.
Jövős: parcellákra vagdalt bolygó.
Néhány honfoglaló nemzedéknek
oxigénpalackos paradicsoma –,
az átmenet légi kikötője
ibolyántúli sugarak
borotvaéles záporában.

Örökké ez a hold.
A moonlight
kisajátítható varázsa gyarló.
Bár némelykor jel-képtelenné fogy
önmagában csak a sarló.
Egy-egy Mondschein-kóros agyába hasad,
oly vészjóslóan hajlik föléje
az álom szikrázó köszörűkövén
csiszolódó éje.

Örökké ez a hold.
A kolozsvári Főtér templomtornyán
némul el nyelvélő harangja,
de belém kondult érces koronggal
midőn a láger lakatra vert
rémületében húgyoztam a kushadt
barakkok előtt éjzárón...

Örökké ez a hold...
Kiköltözöm párás udvarába,
ha szétrobbant rugóival fellök időm
s a ködből font kerítésig araszolva,
gyönyörű ívben áthajlíthatom
a földtől sáros, elsikkadt sarkú,
végzetesen korabeli cipőm.

1991. december 31.

Ellenpontok

Semmi se olyan, amilyennek látszik.
Magába fogad s egyszersmind kizár
körforgó törvényéből minden évszak.
Sehol-se-vagy, mert puszta léted lázít
a halálra. Kihúnysz, mint az a nyár,
mely függönyöz lombból kikandikál
az őszre. Függsz alkonyok keresztjén
s szemben veled nő a hajnali hézag
csalóka reménye, már jelezvén –
hiába! ... téged odaszegecselték
és számodra smafu, te csenevész agg,
hol, vagy min csüngesz, a megváltás késik...
Oly hamisnak bizonyult történelmed,
hogy Golgotádon kéjelegve szétrak
muzeális ízeidre az idő
a vég –, lecsupaszított vereségig
s időd sincs föleszmélni: él-pribék
voltál-e koponyád celláiban,
vagy szent életre éhező, szelíd rab?
Látszatra csak az lehet, ami van:
iszonyú úrt takar az égi kék...

1992. március 4.